

ἀνασιγάξιμο τό, ἀμάρτ. ἀνασάξιμο Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. σιγάξιμο.
Ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή: Ἀνασιγάξιμο κήπον - ρούχου
- σκεπῆς - σπιτιοῦ κττ. Συνών. ἀνάσιγασμα.

ἀνάσιγασμα τό, ἀμάρτ. ἀνέσασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασιγάξω.
Ἀνασιγάξιμο, ὁ ἰδ.: Ἐβούλισαν ὅλοι μας οἱ τράφοι
καὶ θέν ἀνέσασμα.

***ἀνάσιχα** ἡ, ἀνάσ'χα Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασιχαίνομαι ὑποχωρητικῶς.
1) Ἀποστροφή, σιχαμός: Μοῦ ῥθι ἀνάσ'χα. Συνών.
ἀηδία, ἀηδιασμός, ἀνασιχασιά, σιχασιά, σιχαμός.
2) Μετων. ὁ προξενῶν ἀηδιάν. Συνών. ἀναγοῦλα (I)
B 2, ἀναγουλιὰ 2 β, ἀνασιχασιά 2.

***ἀνασιχαδιάρης** ἐπίθ. ἀνιδ'χαδιάρ'ς Ἱμβρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνασιχάδα. Τὸ ἀνιδ'χαδιάρ'ς ἐκ
τοῦ ἀμαρτ. ἀνεσιχαδιάρης.
Ὁ αἰσθανόμενος καθ' ὑπερβολὴν ἀηδιάν: Εἶνι ἀνιδ'χα-
διάρ'ς, δὲ δρώει ἀπ' ὅπ' τύχ'. Συνών. σιχασιάρις.

ἀνασιχαίνομαι Λεξ. Δημητρ. ἀνασ'καίνομαι Ἡπ.
ἀνασ'καίνουμι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεοσ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σιχαίνομαι.
Αἰσθάνομαι ἀηδιάν πρὸς τι: Τ'ν ἀνασ'κάθ'κα μ' αὐτὰ
ποῦ εἴπι. Συνών. ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

ἀνασιχασιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀνασ'κισιά Λεξ. Δη-
μητρ. ἀνασ'κασιά Ἡπ. ἀνασ'κισιά Ἡπ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. σιχασιά.
1) Ἀηδία ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Χέρι, μαχαίρι καὶ νερὸ τρε-
χούμενο ἀνασ'κισιά δὲν ἔχουν (δὲν προξενοῦν ἀηδιάν) Λεξ.
Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνάσιχα 1. 2) Μετων.
ὁ προξενῶν ἀηδιάν ἐνθ' ἀν.: Βρόμα κι ἀνασιχασιά τοῦ
κόσμου Λεξ. Δημητρ. Αὐτὴ εἶναι μὲ ἀνασ'κασιά (ἐπὶ δυσ-
μόρφου γυναικὸς) Ἡπ. Συνών. *ἀνάσιχα 2.

***ἀνασιχισύνη** ἡ, ἀνασ'κισύνη Λεξ. Δημητρ.
(λ. ἀνασ'κισιά).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάσιχος.
Τὸ νὰ αἰσθάνεται τις ἀηδιάν: Γνωμ. Ἡ ἀνασ'κισύνη
τῆς βαρεμένης καὶ τοῦ ἄρρωστου συχωρεμένες εἶναι.

ἀνασκαλεύω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.
Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνασκαλεύου Μακεδ.
(Καταφύγ.) Στερελλ. ἀνασκουλεύω Μῆλ.
Τὸ μεσν. ἀνασκαλεύω.

1) Ἀνακινῶ, ἀναφύρω ἐνθ' ἀν.: Ἡ κόττα ἀνασκαλεύει
τὴ γοργιά Ἀνδρ. Λακων. Ἀνασκαλεύω τὴ φωτιά Ἀθῆν.
Τριφυλ. || Φρ. Ἀνασκαλεύει τὰ πράματα (ἐπὶ τοῦ προκα-
λοῦντος ἔριδας) Λακων. Ἀνασκαλεύει δουλεῖς (ὑποκινεῖ
ὑποθέσεις ἐπιβλαβεῖς) Κορινθ. Συνών. ἀναδεύω 1 Α, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατώνω Α 1, ἀναμίγω 1. 2)
Ἀνακινῶν ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Ἀνδρ. Μῆλ. Πελοπν. (Κο-
ρινθ.) Στερελλ.: Τί ἀνασκαλεύεις αὐτοῦ; Ἀνδρ. Κορινθ.
Τί ἀνασκουλεύεις νὰ βρῆς καὶ κάνεις τὰ ροῦχα ἄνω κάτω;
Μῆλ. Συνών. ἀνασκυβαλίζω 2, ζητῶ, ψάχνω.

ἀνασκαλώνω Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σκαλώνω.
Αὐξάνομαι (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω):
Γνωμ. Πλὴν περνάει ὁ καιρὸς, πλὴν αὐξάνει κι ἀνασκαλώνει
ἡ ἀγάπη.

ἀνάσκαμμαν τό, Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκάπτω.
Βλασφημία κατὰ τεθνεῶτος, οἶονεῖ τυμβωρυχία
ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀνάσκαμμαν τρανὸν ἁμαρτία ἐν' (εἶναι μεγάλη
ἁμαρτία τὸ νὰ βλασφημῇ τις τεθνεῶτα) Τραπ. Ἀνάσκαμ-
μαν ἐέντον (ἐγένεν ὁ νεκρὸς ἄξιος ὕβρεως) Χαλδ. Ὁ
κύρι' σ' ἐέντον τ' ἀνασκαμματί' (ὁ ἀποθανὼν πατήρ σου
ἐβλασφημήθη ἡ ζῶν ἐπραξε τοιοῦτόν τι, ὥστε νὰ ὑβρί-
ζεται ἀποθανὼν) αὐτόθ. Συνών. ἀνασκάψιμον.

ἀνασκαμνίζω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ἀνασκαμνίζομαι
Κεφαλλ. Κύθηρ. Νάξ. (Χαλκ.) — ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 2 68
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σκαμνίζω.

1) Σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου διὰ νὰ ὑποδεχθῶ
τινὰ Λεξ. Δημητρ. 2) Μέσ. καθήμενος ἐπὶ καρέκλας
κινεῖσθαι πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω Νάξ. (Χαλκ.) β)
Τεντώνω τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα, ἀποταυρίζομαι, σκορ-
δινῶμαι Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἀνασκαμνίζεται γλυκὰ καὶ πηαίνει
νὰ πέση νὰ ἡσυχάσῃ...
ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. *ἀνακλαδίζω II, ἀνα-
κλαρίζομαι, ἀνακλονίζω 1, ἀνασκλημουρέιέμαι 2,
ἀποκορδώνω, ξεροταυγέμαι, ταυγέμαι (ἰδ. ταυγῶ),
τεντώνομαι (ἰδ. τεντώνω).

ἀνασκάμνισμα τό, ΑΛασκαράτ. Στιχουργήμ. 110
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκαμνίζω.
Χάσμημα: Ποίημ.

Ὅποιος ξερά μᾶς τραγουδᾷ ἱστορία
ἐκείδ' κάνει ἀνασκάμνισμα κι ἀηδία.
Συνών. *ἀνασκλημούρα, *ἀνασκλημουρητό, χα-
σμούρημα, χασμουρητό.

ἀνασκαμπανίζω ἀμάρτ. ἀνεσκαπανίζω Μύκ. Μέσ.
ἀνασκαπανίζομαι Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. σκαμπανίζω.
1) Κλυδωνίζομαι, ἐπὶ χειμαζομένου πλοίου ἐνθ' ἀν.
2) Μεταφ. βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐρω-
τολήπτου Πελοπν. (Λακων.): Τί ἀνασκαπανίζεσαι ἔτσα;

ἀνασκαμπάνισμα τό, ἀμάρτ. ἀνασκαπάνισμα Πε-
λοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασκαμπανίζω.
Ὁ κλυδωνισμὸς τοῦ πλοίου. Συνών. σκαμπανέ-
βασμα.

***ἀνασκαντζιάζομαι**, ἀνασκατζάζομαι Σκῦρ. Μετοχ.
ἀνασκαντζισμένος Λεξ. Λεγρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *σκαντζιάζομαι.
Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου Σκῦρ.: Ἡ γάττα ἅμα δῆ
στούλλε ἀνασκατζάζεται. Ἀνασκατζάστη τσαὶ σ' κώθη ἡ τρίχα
μου σὰν τὸ σκατζόχερε αὐτόθ. Μετοχ. ὁ ἔχων ἀκτένιστον
καὶ ἀτημέλητον τὴν κόμην Λεξ. Λεγρ. Συνών. τῆς μετοχ.
ἀναμαλλάρης 1, ἀναμαλλιάρης 1, ἀναμάλλιαρος, ἀνα-
μαλλισμένος (ἰδ. ἀναμαλλιάζω 3), ἀνάμαλλος.

ἀνασκαφή ἡ, Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Μύκ.
Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνασκαφή.
1) Σκαφή τῆς γῆς πρὸς φύτευσιν νέων κλημάτων
Κρήτ. (Μονοφάτσ.) 2) Ἀφαίρεσις τῶν ἐν τῷ ἀγρῷ
λίθων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀγραναπαύσεως Μύκ.: Σήμερα
κάν' ἀνασκαφή ὁ δεῖνα. Συνών. ξεπετραδισμα.

